

1929

03.02.2014

Vrijgesteld van het griffierecht. Afschrift
ter kennis gebracht in uitvoering van
artikel 792 Gerechtelijk Wetboek.

DE BURGERLIJKE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG, ZITTING
HOUDENDE TE HASSELT, VIJFDE KAMER M, HEEFT HET VOLGENDE
VONNIS UITGESPROKEN :

Rep. nr.: 946
Gr. nr.: 322

IN ZAKE A.R. nr. 11/3101/A :

_____, chauffeur, wonende te :

Eiser, vertegenwoordigd door mr.

advocaat te

tegen:

HET VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, in
persoon van de Vlaamse Minister-President, met burelen te 1000 Brussel,
Martelaarsplein 19, voor wie betekend wordt op de kanselarij van het Vlaamse Gewest
te 1000 Brussel, Koolstraat 35, *thans met diensten gevestigd te 1210 Brussel 21,
Koning Albert II laan 19 bus 22.*

Verweerster, vertegenwoordigd door mr.

, advocaat te

VOLGT HET VONNIS :

Gelet op:

- het tussenvonnis van 14 januari 2013;
- de beschikking van de voorzitter van deze rechtbank van 8 maart 2013;
- de conclusies en de stukken van partijen.

1930

I. Voorgaanden en vordering :

1. Eiser, liet bij exploit van 28 november 2011, bij toepassing van art. 6.1.50 VCRO, overgaan tot dagvaarding van verweerster, het Vlaamse Gewest.

Eiser vorderde :

- de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur van 15 juni 2011, alsook het op 31 oktober 2011 op verzoek van verweerster betekende dwangbevel, nietig en van onwaarde te verklaren;
- te zeggen voor recht dat eiser geen administratieve boete verschuldigd is en dat hij het stakingsbevel van 23 augustus 2007, bekrachtigd op 27 augustus 2007, niet heeft doorbroken;
- alleszins de opgelegde administratieve boete van € 2.000,00 substantieel te herleiden.

2. Bij tussenvonnis van 14 januari 2013 werd de zaak in toepassing van art. 88,§2 Ger.W. naar de voorzitter van deze rechtbank verzonden. Verweerster wierp immers op dat enkel de beslagrechter bevoegd was om kennis te nemen van de vordering van eiser en niet deze kamer van de rechtbank van eerste aanleg.

Ingevolge beschikking van de voorzitter van deze rechtbank van 8 maart 2013 bleef de zaak evenwel toebedeeld aan deze kamer.

II. Beoordeling :

1. De vordering van eiser werd ingeleid op een bij de wet bepaalde wijze en er worden geen middelen van onontvankelijkheid aangebracht, noch zijn er ambtshalve door de rechtbank aan te brengen.

De vordering kan dan ook ontvankelijk verklaard worden.

2. Art. 6.1.1.5° VCRO. stelt de handelingen strafbaar die worden voortgezet in strijd met een bevel tot staking.

Ingevolge art. 6.1.49,§1 VCRO kan bovendien een administratieve geldboete van € 5.000,00 worden opgelegd aan degene die een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking doorbreekt.

De essentiële bestanddelen voor bestraffing, zowel op grond van art. 6.1.1.5° als op grond van art. 6.1.49,§1 VCRO, zijn identiek. Hetzelfde gedrag wordt in gelijke bewoordingen gesanctioneerd zodat het non-bis-in-idembeginsel van toepassing is (Zie ook : Hubeau B., Vandevyvere W. en Debersaques G. Eds., Handboek

Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw, deel I, Die Keure 2010, De handhaving, p. 893, nr. 72).

Dit houdt in dat de beoordeling of de essentiële elementen voor het opleggen van de ene of de andere sanctie aanwezig zijn door de rechtbank met volle rechtsmacht dient te kunnen gebeuren.

De betrokkene, die bij verzet tegen een dwangbevel voor een opgelegde administratieve boete, een duidelijke keuze moet maken, kan zich ofwel tot de beslagrechter wenden met het oog op de controle op de tenuitvoerlegging, ofwel tot de rechtbank van eerste aanleg die volle rechtsmacht in feite en in rechte heeft omtrent de administratieve geldboete ten gronde. Deze laatste mogelijkheid volgt onder meer rechtstreeks uit art. 6 E.V.R.M. (Rb Dendermonde, 7 maart 2008, R.W., 2009-10, 164)

“De rechtsonderhorige heeft de mogelijkheid om - naast de beoordeling van regelmatigheid en geldigheid van het dwangbevel en de gedwongen tenuitvoerlegging - de beslissing zelf op legitimiteit en rechtmatigheid te laten controleren door een rechter met volle rechtsmacht.

...
Het was de bedoeling van de decreetgever om te voorzien in een omvattend systeem van rechtsbescherming bij de burgerlijke rechter. Die rechtsbescherming omvat de bevoegdheid om de weigering van kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling te controleren in volle rechtsmacht,

De burgerlijke rechter heeft de bevoegdheid om, eenmaal de zaak bij hem aanhangig is, uitspraak te doen zowel over de interne als de externe wettigheid van de beslissingen waarmee de administratieve geldboete wordt opgelegd evenals een controle uit te voeren op rechtmatigheid en regelmatigheid van de procedure” (Antwerpen, 17^e k., 20 december 2012, inzake 2011/AR/3355, Loisen Carlo t. Het Vlaamse Gewest).

De argumentatie van verweerster dat in casu de rechtsmacht van de rechtbank beperkt is, kan derhalve niet gevolgd worden.

3. Het proces verbaal van vaststelling en stillegging van 23 augustus 2007, wegens wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken, werd opgesteld lastens : “Mevr.
 wonende te te (eigenaar) en de heer
(uitvoerder)”.

In het proces-verbaal werd uitdrukkelijk vermeld : “Deze werken werden uitgevoerd in opdracht van mevr. door”.

Op 27 augustus 2007 bekrachtigde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het stakingsbevel. In de bekrachtigingsbeslissing werd andermaal vermeld : “De kwestieuze werken werden uitgevoerd in opdracht van mevr. en
 uitgevoerd door”.

1938

De bestendige deputatie van de provincie leverde op 11 september 2008 een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning voor het betrokken bouwwerk af enkel aan mevrouw . Dit onder voorwaarde dat slechts één woning in de hoofdbouw zou behouden blijven.

Op 14 april 2011 werd een proces-verbaal van doorbreking van het bevel tot staking van werken van 23 augustus 2007 opgesteld. Dit enerzijds omdat in de hoofdbouw nog steeds 3 woongelegenheden aanwezig waren en anderzijds omdat de verdere werken aan de hangar niet conform de verleende voorwaardelijke bouwvergunning gebeurd waren.

4. De administratieve geldboete werd, naast aan mevrouw , ook opgelegd aan eiser omdat ook hij het stakingsbevel van 23 augustus 2007 zou doorbroken hebben.

Mevrouw betwistte, in tegenstelling met verweerder, niet de werken te hebben laten verder zetten en betaalde de haar opgelegde boete voor de doorbreking van het stakingsbevel.

Vermits, zoals hiervoor aangehaald, het doorbreken van een stakingsbevel een strafrechtelijke inbreuk uitmaakt, dient nagegaan te worden of het bestaan van dergelijk misdrijf en van alle bestanddelen ervan in hoofde van eiser inderdaad bewezen is. De bewijslast rust hiervoor bij verweester.

De verklaring van eiser dat hij na het stakingsbevel niet meer bij de verdere uitvoering der heroprichtingswerken betrokken was, omdat hij benomen was door beroepsbezigheden, zodat mevrouw hiervoor beroep deed op derden en vaklui, is niet ongeloofwaardig en wordt niet weerlegd door verweester.

Verweester brengt geen enkel middel, gegeven of stuk bij waardoor het minstens waarschijnlijk zou worden gemaakt dat ook eiser zich heeft schuldig gemaakt aan de doorbreking van het stakingsbevel.

Het gegeven dat eiser voor ½ naakte eigenaar zou zijn van het betrokken onroerend goed of strafbaar zou zijn, op grond van art 6.1.1.2° VCRO, voor het toestaan of instandhouden van wederechtelijke uitgevoerde werken op zijn eigendom, is niet terzake en houdt geen bewijs in van enige inbreuk op grond van art. 6.1.1.5° VCRO, op basis waarvan aan eiser de administratieve boete in kwestie werd opgelegd.

Dat eiser ingevolge art 6.1.1.2° VCRO gebeurlijk als (naakte) eigenaar schuldig zou kunnen zijn aan een (niet materieel door hem) gepleegde stedenbouwkundige ingreep, houdt niet in dat hij eveneens, in strijd met art. 6.1.1.5° VCRO, handelingen zou hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking en met de bekrachtigingsbeslissing.

Er dient in casu nog steeds bewezen te worden dat eiser zelf werken heeft uitgevoerd in strijd met het stakingsbevel of hiertoe de opdracht zou gegeven hebben.

Het enkele gegeven dat eiser op de hoogte was van het bestaan van een stakingsbevel volstaat evenmin om hem als medeplichtige aan het misdrijf van het doorbreken van het stakingsbevel te kunnen beschouwen.

Er werd eiser dan ook ten onrechte een administratieve boete opgelegd en zijn vordering dient gegrond verklaard te worden.

5. Verweerster dient, als in het ongelijk gestelde partij, veroordeeld te worden tot de kosten van het geding.

De stedenbouwkundig inspecteur betaalt evenwel geen rechtsplegingsvergoeding. Vorderingen die in het algemeen belang worden ingesteld moeten op dezelfde wijze worden behandeld als strafvorderingen. In de wet van 21 februari 2010 voorzag de wetgever in een vrijstelling van het openbaar ministerie, die het algemeen belang verdedigt, voor het betalen van enige rechtsplegingsvergoeding, teneinde zijn rechtsvordering te kunnen uitoefenen in volle onafhankelijkheid, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces. Ook de stedenbouwkundig inspecteur moet zijn vordering in volle onafhankelijkheid kunnen uitvoeren (Grondwettelijk Hof, arrest 43/2012, 8 maart 2012 – Juristenkrant 25 april 2012, nr. 248, p.7).

Het opleggen van een administratieve geldboete en het viseren en uitvoerbaarverklaren van een dwangbevel ter inning ervan, behoort ook tot de handhavingsmaatregelen die de stedenbouwkundig inspecteur in het algemeen belang kan nemen, zodanig dat hij in casu evenmin kan veroordeeld worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

De voorschriften van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank, rechtdoende op tegenspraak :

Verklaart het verzet van eiser, , tegen het hem op 31 oktober 2011 betekende dwangbevel ontvankelijk en gegrond.

7534.

Zegt voor recht dat hem bij beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur van 15 juni 2011 ten onrechte een administratieve boete werd opgelegd en dat deze in hoofde van eiser geen rechtsgevolgen kan hebben.

Zegt tevens voor recht dat eiser derhalve niet gehouden is tot betaling van de gevorderde administratieve boete, noch van enige uitvoeringskost daaromtrent.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding, vastgesteld op € 215,43 voor kosten van dagvaarding.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting van de vijfde kamer M, op het gerechtshof te Hasselt op 03.02.2014, alwaar zetelden:

De heer _____, rechter, enige rechter, en

De Heer _____, griffier.